

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 3C/40/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514203677
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bitalová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2016:8514203677.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Oľgou Bitalovou v právnej veci žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, pr. zast. Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátska kancelária, Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 36 856 584 proti žalovaným 1/ O. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XXX, 2/ J. Z., nar. X.XX.XXXX, bytom Q. XXX a 3/ Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXXX/XX, XXX XX T. B., t.č. na neznámom mieste, zast. opatrovníkom pre toto konanie Mestom Stará Ľubovňa v konaní o zaplatenie 11 507,91 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Žalovaní sú p o v i n n í uhradiť žalobcovi 11 112,88 eur eur s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 10 577,97 eur od 4.6.2014 do zaplatenia s tým, že plnením ktoréhokoľvek žalovaného zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

Žalovaní sú p o v i n n í uhradiť žalobcovi trovy konania vo výške 2 667,16 eur pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 690 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1 977,16 eur, a to na účet právneho zástupca žalobcu v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca podal na tunajší súd proti žalovaným návrh na zaplatenie sumy 11 507,91 eur s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 9.2.2005 uzavrel so žalovanými v 1. a 2. rade Zmluvu o splátkovú úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“) v znení Dodatku č. 1 zo dňa 19.2.2009 (ďalej len „dodatok“), na základe ktorej poskytol žalovaným v 1. a 2. rade splátkový úver vo výške 450 000,-Sk (14 937,26 eur). Žalovaní v 1. a 2. rade boli povinní poskytnutý úver splácať v pravidelných mesačných splátkach po 195,91 eur k 20. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná dňa 20.3.2005 a posledná dňa 20.1.2015. V zmysle dodatku bol žalovaným v 1. a 2. rade povolený odklad splátok v období od 20.2.2009 do 19.5.2009, od 20.5.2009 bola dohodnutá výška splátky 227,63 eur pri konečnej splatnosti 20.1.2015. Dňa 9.2.2005 uzatvoril žalovaný v 3. rade so žalobcom Dohodu o ručení (ďalej len „dohoda“) na základe ktorej sa nedovolateľne a bezpodmienečne zaviazal uhradiť žalobcovi všetky pohľadávky definované v Dohode, ktoré vzniknú v prípade, ak si žalovaný v 1. a 2. rade nebudú riadne a včas plniť svoje splatné záväzky. Žalobca si svoju povinnosť zo zmluvy riadne splnil, žalovaní v 1. a 2. rade si svoje povinnosti splácať úver splnili len čiastočne a dostali sa do omeškania so splácaním úveru. Listom zo dňa 23.10.2013 vyzval žalobca žalovaných na úhradu dlžných splátok a upozornil ich, že ak nedôjde k zaplateniu, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Keďže žalovaní na túto výzvu nereagovali, žalobca dňa 13.11.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaných na zaplatenie pohľadávky. Žalovaní ani po zosplatnení úveru tento nesplatili. Ku dňu 3.6.2014 eviduje žalobca pohľadávku voči žalovaným vo výške 11 507,91 eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 9 927,59 eur, riadnych úrokov vo výške 743,12 eur a úrokov z omeškania vo výške 837,20 eur. Istina bola vypočítaná podľa vzorca čerpané prostriedky

+ splatné úroky pripísané k čerpanej výške peňažných prostriedkov + splatné poplatky pripísané k čerpanej výške peňažných prostriedkov - úhrady započítané na istinu. Úroky boli vypočítané podľa úrokovej sadzby, ktorá bola v zmluve dohodnutá ako pohyblivá a pri uzavretí zmluvy bola vo výške 9,30 % ročne. Táto sa postupne menila, a to od 15.3.2006 do 31.5.2006 vo výške 9,70 % ročne, od 1.6.2006 do 31.7.2006 vo výške 10,10 % ročne, od 1.8.2006 do 1.4.2007 vo výške 10,60 % ročne a od 2.4.2007 do 20.5.2014 vo výške 10,35 % ročne. Úroky vo výške 743,12 eur boli vypočítané nasledovne - 10,35 % ročne - zo sumy 12 129,97 eur od 1.10.2011 do 28.12.2011, zo sumy 10 014,75 eur od 29.12.2011 do 31.1.2012 a zo sumy 9 927,59 eur od 1.2.2012 do 12.11.2013, čo celkovo predstavuje sumu 2 266,38 eur. Po odpočítaní úhrad započítaných na úroky vo výške 1 523,26 eur činí uplatňovaná výška úrokov 743,12 eur. Poplatok za správu úveru bol dohodnutý vo výške 1,66 eur mesačne, ktorý sa zmenil na základe zmeny Sadzobníka platného od 1.7.2006 na sumu 1,99 eur mesačne a od 1.10.2010 na sumu 2,99 eur mesačne. Žalovaní svoje právo odstúpiť od zmluvy z dôvodu zmeny Sadzobníka nevyužili. Tento poplatok predstavuje cenu za plnenie služieb klientovi, napr. zasielanie informácií ohľadne úveru (najmä zasielanie výpisu z úverového účtu), sprístupnenie elektronickej služby internetbanking a vykonávanie inkasa splátok. V sume poplatku je zahrnutá aj náhrada nákladov banky za administratívne úkony, napr. sledovanie rizikovosti klienta, archivácia dokumentácie, udržiavanie a inovácia technických systémov. Uplatnené úroky z omeškania vo výške 20,18 eur boli vypočítané ako 5% ročne zo sumy 6 053,96 eur od 20.10.2013 do 12.11.2013.

Súd poučil účastníkov o ich procesných právach a povinnostiach a žalovaným doručil návrh žalobcu. Pri doručovaní zásielky žalovanému v 3. rade súd zistil, že sa zdržiava na neznámom mieste v Anglicku, preto mu uznesením č.k. 3C/40/2015-107 zo dňa 24.6.2015 ustanovil opatrovníka pre toto konanie Mesto Stará Ľubovňa.

Žalovaní v 1. a 2. rade vo svojom vyjadrení k návrhu ho navrhli zamietnuť. Poukázali v prvom rade na to, že zmluva o úvere uzavretá so žalobcom je zmluvou spotrebiteľskou a zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Táto zmluva neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov. Zároveň podľa § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalobca preto nebol oprávnený požadovať poplatok za poskytnutie úveru, ani poplatok za správu úveru, ako ani ďalšie poplatky, napr. za hotovostné splátky, za zmenu zmluvných podmienok, za opakované upomienky (ktorých vyhotovenie je pochybné, keďže ani jedna im nebola doručená). K „súhlasu“ so Sadzobníkom žalobcu uviedli, že tento nie je súčasťou zmluvy, pričom tento článok zmluvy nemohli ovplyvniť. Poznamenali, že zmena úrokovej sadzby im nebola nikdy oznámená. Namietali zápočet ich úhrad na vyššie uvedené poplatky, ako aj na úroky z omeškania, ktoré boli do 14.1.2009 uplatňované vo výške 26,40 % ročne. Takisto namietali doručenie výziev žalobcu z 23.10.2013 v súvislosti so splnením podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ak by žalobca namietal, že nejde o spotrebiteľský úver vzhľadom na § 1 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. uviedli, že úver na bývanie neznamená bez všetkého, že ide o úver na „účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu“, takýto úver môže znamenať i úver na zakúpenie domácich spotrebičov, nábytku. Úver použili na nákup motorového vozidla. O tom, že nešlo o úver na bývanie svedčí aj to, že žalobcovi podľa zmluvy žiadne faktúry nedokladovali a žalobca z toho nevyvodzoval žiadne následky. Text zmluvy nemali ako ovplyvniť, pokiaľ úver chceli získať, museli ho iba akceptovať. Namietali tiež predložené obchodné podmienky s neskoršou účinnosťou ako bola uzavretá zmluva. Na základe týchto skutočností dospeli k záveru, že mali vrátiť žalobcovi iba poskytnutú istinu. V období od 9.2.2005 do 6.9.2011 uhradili žalobcovi spolu sumu 12 669,45 eur, dlh tak predstavuje 2 267,81 eur. Pri splátkach 195,91 eur od 9.2.2005 do 19.1.2009 (47 x 195,91 eur) a pri splátkach vo výške 227,63 eur od 20.5.2009 (v zmysle dodatku bol povolený odklad splátok splatných dňa 20.2.2009, 20.3.2009 a 20.4.2009) by bola istina úveru uhradená k 20.5.2011 (24 splátok po 227,63 eur + 25. splátka po 133,59 eur). Žalobca si dňa 21.5.2011 mohol uplatniť právo prvýkrát na súde. Keďže žalobca podal žalobu až dňa 20.6.2014, namietali aj premlčanie dlhu.

Žalobca podaním doručeným dňa 22.7.2015 predložil súdu špecifikáciu uplatňovaných nárokov, v ktorej uviedol, že žalovaní v 1. a 2. rade uhradili doposiaľ sumu 17 149,45 eur, ktoré boli v zmysle čl. III. bodu 7 zmluvy započítané v nasledovnom poradí: splatné poplatky a náklady žalobcu súvisiace s úverom, úroky z omeškania, úroky a istina. Z úhrad žalovaných v 1. a 2. rade bola na spracovateľský poplatok započítaná suma 132,78 eur, na úroky z omeškania suma 1 329,67 eur, na poplatky suma 72,30 eur,

na riadne úroky suma 1 523,26 eur a na istinu suma 14 091,44 eur. K žalovanej istine dospel žalobca nasledovne : 14 937,26 eur (čerpanie) + 8 783,01 eur (úroky do 30.9.2011) + 298,76 eur (poplatky do 30.9.2011) - 14 091,44 (úhrady započítané na istinu) = 9 927,59 eur. Uplatnené úroky z omeškania vo výške 837,20 eur vypočítal žalobca od 13.11.2013 do 3.6.2014, a to nasledovne: 925,96 eur - (úroky z omeškania) - 88,76 eur (úhrady započítané na úroky z omeškania za obdobie od 13.11.2013 do 3.6.2014).

K námietkam žalovaných v 1. a 2. rade sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu dňa 11.8.2015. K spotrebiteľskému charakteru zmluvy a potrebe aplikácie Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch uviedol, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Poukázal pritom na viaceré rozhodnutia NS SR, ako aj na rozhodnutia ÚS ČR a NS ČR. K absencii údajov o RPMN žalobca poukázal na § 4 ods. 4 zák. č. 258/2001 Z.z. podľa ktorého je o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľský úver poskytnutý a spotrebiteľ ho čerpal. Preto zmluvu považoval za platne uzavretú. K oprávnenosti účtovať poplatok za poskytnutie úveru poukázal na § 499 Obchodného zákonníka a čl. III. bod 5 zmluvy. K oprávnenosti poplatkov za správu úveru zopakoval argumenty z návrhu. Okrem toho poukázal na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a výnimku z neprijateľnosti zmluvných podmienok, ak ide o predmet hlavného plnenia a primeranosti ceny. S poukazom na čl. 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS a jeho zmysel a význam vyplývajúci aj z citovaného stanoviska generálnej advokátky Veriaci Trstenjak v konaní pred Európskym súdnym dvorom vo veci C-484/08 vyvodil záver, že poplatok za správu úveru bol súčasťou celkovej ceny za daný úverový produkt. Oba poplatky (za spracovanie úveru aj za správu úveru) sa podľa jeho názoru týkajú primeranosti ceny plnenia, preto sú vylúčené zo súdnej kontroly. Oba poplatky boli v zmluve uvedené jasne a zrozumiteľne a žalovaní o nich vedeli. Účel daných poplatkov a ich protihodnotu považuje za primeranú. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti (13.11.2013) už žiadne poplatky účtované neboli. Navyše žalovaní svojimi úhradami už všetky poplatky uhradili, preto si tieto žalobca ani neuplatňuje. K neoznámeniu zmien úrokových sadzieb a zápočtom úhrad na poplatky a úroky z omeškania poukázal na § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, rozhodnutie NS SR z 1.9.2004 a súčasnú právnu doktrínu, podľa ktorých sa peňažné plnenie započíta najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak. Žalovaní v 1. a 2. rade nikdy nespochybnili zápočet ich úhrad. Zároveň k § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že toto ustanovenie sa vzťahuje len na čiastočné plnenie peňažného dlhu a nie na plnenie dlhu v splátkach, ako to bolo dohodnuté v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania. K úrokom z omeškania uviedol, že vychádzal z právnej úpravy platnej a účinnej ku dňu podpisu zmluvy. Namietané úroky z omeškania boli už splatené jednotlivými úhradami žalovaných. Súčasťou žalovanej sumy sú iba úroky z omeškania vo výške 5 % ročne. K námietke nedoručenia výziev zo dňa 23.10.2013 žalobca uviedol, že tieto výzvy zaslal dňa 24.10.2013, čo preukazuje podací hárok zo dňa 24.10.2013. V tejto výzve boli žalovaní vyzvaní na úhradu dlžných splátok a poučil ich o možnosti zosplatenia celého dlhu. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti ku dňu 13.11.2013 prevzal žalovaný v 2. rade dňa 28.11.2013, žalovaní v 1. a 3. rade so zásielku neprevzali v odbernej lehote. K súhlasu žalovaných so Sadzobníkom uviedol, že žalovaní v zmluve vyhlásili, že sa oboznámili do Všeobecnými podmienkami a súhlasia s nimi, ako aj so Sadzobníkom, ktorý uznali ako súčasť zmluvy. S možnosťou určiť časť zmluvy aj odkazom na obchodné podmienky počíta aj zákon o bankách (§ 75 ods. 3), aj § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka. Každú zmenu obchodných podmienok vždy riadne a včas zverejňuje na obchodnom mieste banky a na svojom webovom sídle. K nemožnosti ovplyvniť text zmluvy uviedol, že žalovaní si mohli vybrať ktoréhokoľvek poskytovateľa úveru. Žalobcu si vybrali na základe slobodnej voľby. K dlhu vypočítaného žalovanými poukázal na skutočnosť, že okrem istiny sú povinní uhradiť aj úroky, poplatky, prípadne aj úroky z omeškania, preto svoj nárok považoval za dôvodný. K otázke, ktoré všeobecné podmienky sa majú aplikovať a prečo predložil podmienky účinné až od dátumu po uzavretí zmluvy žalobca uviedol, že k návrhu predložil Všeobecné obchodné podmienky, Obchodné podmienky a Sadzobník účinné v čase podpísania Dodatku. Zároveň však upozornil na skutočnosť, že zmluvný vzťah sa spravoval Obchodnými podmienkami účinnými v čase podpisu zmluvy. Žalovaní sa mali možnosť počas celého trvania úveru oboznámiť so zmenami podmienok prostredníctvom inštitútu Zverejnenia, ktorý je definovaný v čl. 2 Všeobecných obchodných podmienok. K premlčaniu žalobca uviedol, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená dňa 13.11.2013, teda až od tohto dátumu je možné počítať premlčaciu dobu. Táto neuplynula ani podľa Občianskeho ani podľa Obchodného zákonníka. Trval preto na uplatnenom nároku.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní trval na tom, že na zmluvný vzťah sa podľa jeho názoru nevzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to podľa § 1 ods. 2 písm. a) uvedeného

zákona. Úver plus na bývanie je úver na rekonštrukciu, resp. stavebných úprav v mieste trvalého bydliska žalovaných v 1. a 2. rade. K námietke premlčania zopakoval argumenty zo svojho predchádzajúceho písomného vyjadrenia.

Žalovaní v 1. a 2. rade svoju neúčasť na pojednávaní dňa 4.8.2015, ktoré bolo odročené na 14.8.2015 ospravedlnili a súhlasili s prejednaním veci aj v ich neprítomnosti.

V písomnom vyjadrení k reakcii žalobcu zo dňa 9.10.2015 žalovaní v 1. a 2. rade zotrvali na svojich námietkach. Uviedli, že žalobca stále nepreukázal, že by boli oboznámení so Všeobecnými obchodnými podmienkami a Sadzobníkom. Ďalej uviedli, že nenamietajú platnosť uzatvorenej zmluvy, ale dovoľávajú sa jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Naďalej zotrvali na tvrdení, že žalobca nijako nezabezpečil doručenie výziev. Poštový podací hárok nie je dokladom o skutočnom doručení zásielky. Namietli, že by predložené doručky z novembra 2013 mali byť doručkami preukazujúcimi doručovanie výzvy z 23.10.2013. Tvrdenia žalobcu, že podpisom zmluvy prehlásili, že by boli oboznámení so Všeobecnými obchodnými podmienkami a Sadzobníkom považovali za právne irelevantné, keďže tieto dokumenty nepodpísali. V danom prípade ide o spotrebiteľskú vec a všetky ustanovenia Občianskeho zákonníka sa použijú, ak je to na prospech spotrebiteľa. Namietli prijateľnosť inštitútu zverejnenia. Trvali na vznesenej námietke premlčania.

K ospravedlneniu svojej neúčasti na pojednávaní dňa 15.3.2016 žalovaní v 1. a 2. rade doplnili svoje vyjadrenie. Uviedli, že úver bol braný na zariadenie domácnosti a na kúpu motorového vozidla. Tento účel v banke vyjadrili a skutočnosť, že tento účel zahrnuli pracovníci žalobcu pod pojem „Úver PLUS na bývanie“ nemohli ovplyvniť. Výmenu okien, obklady, stierky a spojené vysprávkové nepovažovali za „úpravy stavieb“, ani za údržbu nehnuteľnosti. Údržbou nehnuteľnosti v zmysle § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. je podľa nich súhrn činností stavebnotechnicky smerujúcich k zachovaniu podstaty stavby. Namietali, že obsah úveru PLUS na bývanie nie je nijako definovaný v zmluve ani v dokumentoch predložených žalobcom. Je len zhodou okolností, že menili okná, dlažby, stierky a pravdepodobne bolo jednoduchšie predložiť tento doklad ako doklady o nákupe spotrebičov, nábytku a pod. Okrem toho v čase platenia faktúry už boli úverové prostriedky vyčerpané na vyššie uvedené účely a faktúru platili z iných prostriedkov. Opakovane namietli započítanie ich splátok na úroky z omeškania odporujúce občianskoprávnym predpisom. Poukázali na judikatúru slovenských súdov, podľa ktorej úroky patria veriteľovi len do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a následne prislúchajú už iba úroky z omeškania.

Súd vykonal dokazovanie a oboznámil sa s návrhom, prednesom právneho zástupcu žalobcu, písomnými vyjadreniami účastníkov a ich zástupcov, vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, najmä zmluvou o splátkovou úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 9.2.2005, dohodu o ručení zo dňa 9.2.2005, dodatkom č. 1 zo dňa 19.2.2009, výzvami zo dňa 23.10.2013, Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len „VOP“) účinnými od 1.8.2002 (čl. 16), Obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a Povoľených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom (ďalej len „OP“) účinnými od 1.7.2007, Sadzobníkom poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a.s. platného od 1.1.2009, oznámeniami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 14.11.2013 a doručkami, resp. závadami k nim, vyčíslením pohľadávky k 3.6.2014, prehľadom o transakciách na úverom účte č. XXXXXXXXXXXX, výpismi z úverového účtu žalovaných, prehľadom úrokových sadzieb, sumárom (tabuľkou) k farebne vyznačeným výpisom z úverového účtu žalovaných, Sadzobníkmi poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a.s. platnými od 1.7.2006 a od 1.10.2010, podacím hárkom zo dňa 24.10.2013, VOP účinnými od 1.8.2002 (čl. 147), Sadzobníkom z čl. 154, splátkovým kalendárom (čl. 173), Sadzobníkom z čl. 183, príjmovým dokladom zo dňa 7.7.2005, faktúrou č. 2005/034 zo dňa 7.7.2005, technickým preukazom a zistil tento skutkový stav:

Žalobca uzavrel dňa 9.2.2005 so žalovanými v 1. a 2. rade Zmluvu o splátkovou úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „dodatok“), na základe ktorej poskytol žalovaným v 1. a 2. rade úver označený ako Úver PLUS na bývanie vo výške 450 000,-Sk (14 937,26 eur). Žalovaní v 1. a 2. rade boli povinní poskytnúť úver splácať v pravidelných mesačných splátkach po 195,91 eur k 20. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná dňa 20.3.2005 a posledná dňa 20.1.2015. Úroková sadzba bola dohodnutá ako premenlivá vo výške 9,30 % ročne v deň podpisu zmluvy. Táto sa postupne menila, a to od 15.3.2006 do 31.5.2006 bola určená vo výške 9,70 % ročne, od 1.6.2006 do 31.7.2006 vo výške 10,10 % ročne, od 1.8.2006 do 1.4.2007 vo výške 10,60 % ročne a od 2.4.2007 do 20.5.2014 vo výške 10,35 % ročne. Poplatok za správu úveru bol dohodnutý vo výške 50,-Sk (t.č. 1,66 eur), tento sa postupne zmenil na základe

zmeny Sadzobníka platného od 1.7.2006 na sumu 60,-Sk (1,99 eur) mesačne a od 1.10.2010 na sumu 90,-Sk (2,99 eur) mesačne. Dňa 9.2.2005 uzatvoril žalovaný v 3. rade so žalobcom Dohodu o ručení, na základe ktorej sa nedovolateľne a bezpodmienečne zaviazal uhradiť žalobcovi všetky pohľadávky definované v Dohode, ktoré vzniknú v prípade, ak si žalovaný v 1. a 2. rade nebudú riadne a včas plniť svoje splatné záväzky. Dňa 19.2.2009 uzavreli žalobca a žalovaní v 1. a 2. rade Dodatok č. 1 k zmluve o úvere, v zmysle ktorého bol žalovaný v 1. a 2. rade povolený odklad splátok v období od 20.2.2009 do 19.5.2009 a od 20.5.2009 bola dohodnutá výška splátky 227,63 eur pri konečnej splatnosti 20.1.2015. Žalovaní splácali úver rôznymi sumami a niektoré splátky aj na viackrát, pričom v krátkom omeškaní boli už pri splátkach splatných 20.6.2005 a 20.7.2005 (1, resp. 2 dni). Následne viaceré splátky platili s omeškaním, pričom od začiatku roka 2009 bol časový odstup od jednotlivých splátok aj niekoľko mesačný a žalovaní v 1 a 2. rade splácali úver menej častými splátkami vo vyššej výške. Vzhľadom na omeškanie žalovaných v 1. a 2. rade ich žalobca listom zo dňa 23.10.2013 vyzval na úhradu dlžných splátok a upozornil ich, že ak nedôjde k zaplateniu, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Táto výzva bola podaná na poštu dňa 24.10.2013 a poštou odoslaná dňa 25.10.2013. Keďže žalovaní v 1. a 2. rade na túto výzvu nereagovali, žalobca dňa 13.11.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaných na zaplatenie pohľadávky. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti prevzal žalovaný v 2. rade dňa 28.11.2013, žalovaní v 1. a 3. rade so zásielku neprevzali v odbernej lehote.

Súd po zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh je čiastočne dôvodný.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpísania zmluvy o úvere, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 1 ods. 2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpísania zmluvy o úvere, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

Podľa § 23a ods. 1 zák. č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 3 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa § 53 ods. 1 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Podľa § 53 ods. 4 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 303 ObZ kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

Podľa § 306 ods. 1 ObZ veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu.

Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas neplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

V prvom rade sa súd zaoberal právnym posúdením zmluvného vzťahu medzi účastníkmi, najmä skutočnosťou, či v danom prípade úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže od tohto posúdenia závisí posúdenie ďalších skutočností dôležitých pre rozhodnutie súdu.

Podľa zmluvy o úvere bol žalovaným v 1. a 2. rade poskytnutý úver PLUS na bývanie. Je pravdou, že v zmluve nie je priamo vymedzený účel zmluvy, resp. definovaný pojem Úver PLUS na bývanie. Z článku II. bod 5 zmluvy je však zrejmé, že úver bol účelovo viazaný a žalovaní boli povinní zdokladovať účel použitia finančných prostriedkov, a to faktúry alebo pokladničné bloky za stavbu, stavebný materiál alebo iný tovar alebo kúpnu zmluvu, zámennú zmluvu alebo zmluvu o dielo. Žalovaní v 1. a 2. rade zdokladovali použitie finančných prostriedkov príjmovým dokladom zo dňa 7.7.2005 a faktúrou č. 2005/034 zo dňa 7.7.2005, ktorou boli faktúrované stavebné práce na dome v Q. č. XXX, a to výmena okien, obklady a dlažby, výspravky, stierky a maľby v hodnote 316 885,-Sk. Z názvu uvedeného úveru a dokladov potrebných na preukázania účelu použitia finančných prostriedkov je zrejmé, že ide o úver buď na nákup nehnuteľnosti na bývanie, stavebné úpravy a rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, prípadne na iné účely súvisiace so zabezpečením alebo zveľadením bývania.

Vychádzajúc z uvedených skutočností a cit. § 1 ods. 2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z.z. súd uzavrel, že v danom prípade sa na daný právny vzťah nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Súd sa nestotožnil s argumentmi žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí vyššie uvedené stavebné práce nepovažovali za „stavebné úpravy stavieb“, ani za údržbu nehnuteľnosti. Podľa názoru súdu vyššie uvedené stavebné práce boli nepochybne stavebnými úpravami dokončených stavieb, resp. rekonštrukciou stavby. Argumenty žalovaných v 1. a 2. rade súd považuje za účelové v snahe vyhnúť sa plneniu. Uvedenému nasvedčuje aj klamlivé tvrdenie žalovaných v 1. a 2. rade, že nemuseli dokladovať účel použitia peňažných prostriedkov, čo žalobca vyvrátil predložením uvedeného príjmového dokladu a faktúry. Skutočnosť, že žalovaný v 1. rade ako živnostník vystavil sebe ako fyzickej osobe faktúru na stavebné práce, ktorou následne preukázal účel použitia finančných prostriedkov, aj keď tieto použil v skutočnosti na iný účel, nemôže ísť na ťarchu žalobcu. V danom prípade je potrebné chrániť dobrú vieru žalobcu, ktorý finančné prostriedky poskytol na iný účel, ako ich nakoniec žalovaní v 1. a 2. rade použili. Námietku bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru preto súd považuje za nedôvodnú, podobne ako aj námietku premlčania, ktorá vychádzala z toho, že ak by bol úver bezúročný a bez poplatkov, svojimi úhradami by dlh splatili už v roku 2011.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd uzavrel, že žalobca so žalovanými v 1. a 2. rade uzavreli platne zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ObZ. Uvedený zmluvný typ je upravený v ObZ a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Základné práva a povinnosti sa teda odvodzujú z jednotlivých ustanovení o týchto zmluvách upravených v ObZ. Zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi konania je však svojím charakterom aj zmluvou spotrebiteľskou (nie však zmluvou o spotrebiteľskom úvere z vyššie uvedených dôvodov), keďže žalovaní sú v zmluve označení iba identifikačnými údajmi fyzickej osoby, teda v danom prípade vystupovali ako fyzické osoby, ktoré úverom zabezpečovali svoje potreby, kým žalobca vykonával činnosť spadajúcu do činnosti jeho podnikania, teda vystupoval ako dodávateľ. Aj keď v čase uzatvárania zmluvy úprava § 52 a nasl. OZ neuvádzala zmluvu o úvere výslovne ako spotrebiteľskú zmluvu, z § 23a ods. 1 zák. č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy je zrejmé, že uzavretá zmluva bola formulárová, teda slúžila pre širší okruh klientov banky, ktorí jej obsah podstatným spôsobom nemohli ovplyvniť, čiže aj zmluva uzavretá v tomto prípade sa považuje

za spotrebiteľskú. Za tohto stavu práva a povinnosti zmluvných strán dohodnuté v zmluve nemôžu spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Žalovaní v 1. a 2. rade namietali viacero skutočností, z ktorých po ustálení právneho posúdenia právneho vzťahu ostali právne relevantné námietka súhlasu so Sadzobníkom žalobcu a Všeobecnými obchodnými podmienkami (VOP), zápočet úhrad, výška úrokov z omeškania do 14.1.2009, priznanie úrokov z úveru iba do zosplatnenia úveru a doručovanie výziev žalobcu na zaplatenie, resp. oznámenia o zosplatnení úveru.

K súhlasu so Sadzobníkom poplatkov a VOP súd poznamenáva, že je pravdou, že tento súhlas je preddefinovaný v zmluve. Je prirodzené, že žalobca ako subjekt poskytujúci bankové produkty širokému spektru klientov, teda logicky má pripravené vzory zmlúv, ktoré bežne uzatvára. Skutočnosť, že žalovaní v 1. a 2. rade uzavreli so žalobcom formulárovú zmluvu, v ktorej bol aj preddefinovaný súhlas s určitými podmienkami upravenými v iných dokumentoch ešte nemusí automaticky znamenať, že ide o neprijateľnú podmienku. Súd súhlasí so žalobcom, že s možnosťou určiť časť zmluvy aj odkazom na obchodné podmienky počíta aj zákon o bankách (§ 75 ods. 3), aj § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka. Na druhej strane uvedené neznamená, že aj v týchto dokumentoch nemôže súd posúdiť nejakú podmienku ako neprijateľnú.

K poplatkom za správu úveru súd uvádza, že v čase uzavretia zmluvy mohla banka požadovať takéto poplatky, za čo viedla žalovaným úverový účet s prehľadom ich splátok, zasielala im výpisy z účtu a pod. Takyto poplatok, aj vzhľadom na jeho výšku, súd nepovažuje za zmluvnú podmienku, ktorá by spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Podobne má žalobca právo aj na poplatok za poskytnutie úveru v zmysle § 499 ObZ, keďže poskytovanie úveru je predmetom podnikania žalobcu a jeho výška výrazne nevybočovala z výšky poplatkov za podobné úvery. Oba tieto poplatky boli pritom uvedené v základných podmienkach zmluvy, teda žalovaní mali o nich vedomosť. Aj tento poplatok bol uvedený v základných podmienkach

Súd preskúmaním sadzobníkov poplatkov žalobcu účinných v tom ktorom čase zistil, že v ňom boli upravené aj poplatky za upomienky, resp. 300,-Sk, 800,-Sk, 1 000,-Sk, neskôr 23,24 eur, resp. 25 eur. Z predložených výpisov z účtov je zrejmé, že žalovaným boli účtované poplatky za upomienky vo výškach 3 x 100,-Sk, 2 x 200,-Sk, 1 x 300,-Sk 1 x 500,-Sk, 1 x 600,-Sk a 1 x 700,-Sk.

Súd nespochybňuje funkciu upomienky ako prostriedku jednak na pripomenutie nesplnenia si nejakej povinnosti dlžníka a jednak ako upozornenie na možné následky ďalšieho neplnenia si povinností, a to prípadne aj viacnásobné. V danom prípade však súd vidí problém vo výške súm účtovaných za jednotlivé upomienky. Výška týchto poplatkov pôsobí skôr ako skrytá zmluvná pokuta. Vzhľadom na skutočnú časovú a materiálnu nákladnosť jednej upomienky, ktoré sú pripravené ako paušalizované vzory, v ktorých sa menia len údaje týkajúce sa dlžníka, výšky dlhu a prípadne nejaké číselné alebo dátumové údaje, sa výška poplatku za nich javí súdu príliš vysoká a spôsobujúca značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov. Výška poplatkov je pritom jednostranne určená žalobcom, žalovaní ju nedokážu žiadnym spôsobom ovplyvniť. Na sankcionovanie dlžníka za omeškanie so splatením dlhu existujú iné inštitúty, ktoré je žiaduce upraviť aj v zmluve. Súd preto o sumu zaplatených upomienok v celkovej výške 2 800,-Sk, t.j. 92,94 eur znížil sumu požadovanú žalobcom z titulu nezaplatených poplatkov.

Námietku žalovaných v 1. a 2. rade týkajúcu sa zápočtu úhrad považoval za nedôvodnú, pretože tento bol vykonávaný v súlade s ustanoveniami ObZ, a to konkrétne § 330 ods. 2 ObZ. Je pritom zrejmé, že z každej splátky úveru bola časť sumy započítaná na istinu a časť na úroky.

Súd však prihliadol na námietku žalovaných v 1. a 2. rade týkajúcu sa výšky úroku z omeškania do 14.1.2009. Podľa predloženého prehľadu bola táto sadzba určená vo výške 26,40 % ročne. Vzhľadom na výšku úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov v období od roku 2005 do konca roku 2008, ktorá bola určená ako dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska, t.j. sa pohybovala vo výške od 8 % až do 5 % ročne, považuje súd úrokovú sadzbu určenú žalobcom vo výške dosahujúcej 3 až 5 - násobok úrokovej sadzby úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov za podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov, a preto ich považoval za neplatné. Súd preto o sumu úrokov

z omeškania vyčíslených do 14.1.2009 vo výške 9 107 SK, t.j. 302,30 eur znížil sumu požadovanú žalobcom z titulu úrokov z omeškania.

Z vyššie uvedenej špecifikácie žalovanej sumy je zrejmé, že táto pozostáva z istiny (ktorú žalobca vypočítal nasledovne : 14 937,26 eur (čerpanie) + 8 783,01 eur (úroky do 30.9.2011) + 298,76 eur (poplatky do 30.9.2011) - 14 091,44 (úhrady započítané na istinu) = 9 927,59 eur), zostatku úrokov vo výške 743,12 eur (od 1.10.2001 do 12.11.2011) a úrokov z omeškania vo výške 837,20 eur (celkovo účtované úroky z omeškania vo výške 2 166,88 eur - úhrady žalovaných započítané na úroky z omeškania vo výške 1 329,67 eur).

Súd po preskúmaní predložených listín, predovšetkým sumáru jednotlivých nárokov a výpisov z úverového účtu žalovaných zistil, že v žalovanej sume sú zahrnuté len úroky z úveru do zosplatnenia. V petite návrhu však žalobca požaduje aj úroky vo výške 10,35 % od 4.6.2014 do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku, či po zosplatnení patria veriteľovi, súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30. júna 2015, v ktorom bol okrem iného vyslovený názor, že „... úrok predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. ... Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. ... Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z.“ Súd v súlade s názorom vysloveným v tomto rozhodnutí dospel takisto k názoru, že žalobcovi prislúchajú úroky iba do zosplatnenia úveru.

Po zohľadnení uvedených skutočností súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný vo výške 11 112,88 eur pozostávajúcej z dlžnej sumy vypočítanej do 30.9.2011 vo výške 9 834,85 eur (14 937,26 eur (čerpanie) + 8 783,01 eur (úroky do 30.9.2011) + 205,82 eur (uplatňované poplatky do 30.9.2011 vo výške 298,76 eur znížené o sumu 92,94 eur) - 14 091,44 (úhrady započítané na tieto nároky), z úrokov z úveru kapitalizovaných do zosplatnenia úveru, t.j. do 13.11.2013 vo výške 743,12 eur a úrokov z omeškania kapitalizovaných počas zmluvného vzťahu (2 166,88 eur) po odpočítaní úhrad žalovaných započítaných na úroky z omeškania (1 329,67 eur) a sumy 302,30 eur vo výške 534,91 eur. Keďže podľa zmluvy o úvere je dlžník povinný uhradiť aj úroky a prípadné sankcie za omeškania, súd zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 11 112,88 eur. V prevyšujúcej časti, t.j. v časti prevyšujúcej zaplatenie sumy 11 112,88 eur a v časti týkajúcej sa zaplatenia úrokov z úveru vo výške 10,35 % ročne od 4.6.2014 do zaplatenia súd žalobu zamietol.

K námietke žalovaných týkajúcej sa doručovania výziev na zaplatenie a oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti súd udáva, že túto nepovažuje za dôvodnú, pretože žalobca preukázal podacím hárkom, že odoslal žalovaným túto výzvu deň po jej vyhotovení a následne zásielkou do vlastných rúk zaslal žalovaným aj vyhlásenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, teda uvedené listiny sa dostali do dispozičnej sféry žalovaných a títo mali možnosť sa s týmito listinami oboznámiť. Ak si zásielku neprevzali, táto skutočnosť nemôže ísť na ťarchu žalobcu.

Súd zaviazal žalovaných aj na zaplatenie úroku z omeškania, pretože sú v omeškani s platením peňažného záväzku. V zmysle § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorý upravuje výšku úroku z omeškania v občianskoprávných vzťahoch, je výška úrokov z omeškania od 1.2.2013 o 5 percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania vo výške 5% ročne, teda v najnižšej výške podľa citovaného ustanovenia, preto mu ich súd ako zákonné priznal, a to zo sumy 10 577,97 eur predstavujúcej súčet dlžnej sumy do 30.9.2011 a úrokov vo výške 743,12 eur.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods. 3 O.s.p. Žalobca bol neúspešný v časti zodpovedajúcej 3,43 %, teda iba v nepatrnej časti. Súd preto priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania.

Právny zástupca žalobcu uplatnil v mene žalobcu trovy konania vo výške 3 071,71 eur pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 690 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 2 381,71 eur za 6 úkonov právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie na súd - podanie návrhu, 2 x podanie vyjadrenia - dňa 10.8.2014 vyjadrenie k podaniu žalovaných v 1. a 2. rade a dňa 10.11.2015 vyjadrenie k výzve súdu a 2 x účasť na pojednávaní, a to dňa 14.8.2015 a 15.3.2016 - odmena za 1 úkon právnej pomoci 270,54 eur bez DPH, 6 x režijný paušál, a to 2 x 8,04 eur bez DPH za úkony v roku 2014, 3 x 8,39 eur bez DPH za úkony v roku 2015 a 1 x 8,58 eur bez DPH za úkon v roku 2016, cestovné náhrady za 2 cesty na pojednávania z Košíc do Starej Ľubovne a späť, a to vo výške 51,30 eur $((199 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur/km}) + (199 \text{ km} \times 6,6 \text{ l/100 km} \times 1,133 \text{ eur/l} : 100))$ - pravdepodobne za cestu dňa 14.8.2015) a vo výške 54,31 eur $((199 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur/km}) + (199 \text{ km} \times 6,6 \text{ l/100 km} \times 1,362 \text{ eur/l} : 100))$ - pravdepodobne za cestu dňa 15.3.2016) a náhradu za stratu času za cesty na pojednávania 2 x vo výške 83,88 eur bez DPH za 6 polhodín (náhrada vypočítaná podľa vzorca $8 \times 13,98 \text{ eur}$) a DPH z odmeny, režijných paušálov a náhrady za stratu času.

Úspešný účastník ma právo na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Práve účelnosť úkonov je rozhodujúcim kritériom pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Účelnosťou je pritom potrebné rozumieť úkony, ktoré boli nevyhnutne potrebné na dosiahnutie úspechu v konaní.

Úkon písomné podanie na súd - vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 10.11.2015 súd nepovažoval za úkon potrebný na účelné uplatnenie práva, pretože nimi právny zástupca žalobcu iba doložil listiny, ktoré mal predložiť už s návrhom. Dopĺňovanie návrhu na výzvu súdu spôsobenú nedoložením všetkým potrebných podkladov, ktoré spôsobil priamo žalobca, nemôže byť posúdené ako účelné a trovy s tým spojené nemôžu znášať žalovaní.

Pri preskúmaní vyúčtovania trov právneho zastúpenia súd zároveň zistil, že náhradu za stratu času si síce uplatnil právny zástupca žalobcu za 6 polhodín, ale vypočítal ju ako za 8 polhodín. Keďže súdu je z úradnej činnosti známe, že cestu z Košíc do Starej Ľubovne pri bežnej premávke je možné vykonať za 1,5 hodiny, čiže za 3 začaté polhodiny, priznal žalobcovi náhradu za stratu času za 1 cestu za 6 polhodín, ako si ju aj uplatnil, čo predstavuje sumu 83,88 eur bez DPH. Takisto súd zistil, že pri vyúčtovaní druhej z vykonaných ciest (teda s najväčšou pravdepodobnosťou za cestu dňa 15.3.2016) vychádzal právny zástupca žalobcu z ceny PHM vo výške 1,362 eur za 1 liter. Podľa internetového portálu auto.sme.sk/natankuj bola priemerná cena 95 oktánového benzínu v období od 14.3.2016 do 20.3.2016 vo výške 1,154 eur/ 1 liter. Keďže právny zástupca žalobcu nedoložil doklad o tankovaní pohonných hmôt vo vyúčtovanej cene (ktorá je značne vyššia ako priemerná cena), súd vychádzal z priemernej ceny benzínu v čase vykonania cesty.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že trovy právneho zastúpenia účelne vynaložené na uplatnenie práva pozostávajú z odmeny za 5 úkonov právnej pomoci, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie na súd - podanie návrhu, podanie vyjadrenia - dňa 10.8.2014 vyjadrenie k podaniu žalovaných v 1. a 2. rade, 2 x účasť na pojednávaní, a to dňa 14.8.2015 a 15.3.2016 - odmena za 1 úkon právnej pomoci 270,54 eur bez DPH, režijných paušálov, a to 2 x 8,04 eur bez DPH za úkony v roku 2014, 2 x 8,39 eur bez DPH za úkony v roku 2015 a 1 x 8,58 eur bez DPH za úkon v roku 2016, cestovných náhrad za 2 cesty na pojednávania z Košíc do Starej Ľubovne a späť, a to vo výške 51,30 eur $((199 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur/km}) + (199 \text{ km} \times 6,6 \text{ l/100 km} \times 1,133 \text{ eur/l} : 100))$ a vo výške 51,58 eur $((199 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur/km}) + (199 \text{ km} \times 6,6 \text{ l/100 km} \times 1,154 \text{ eur/l} : 100))$, náhrady za stratu času za cesty na pojednávania 2 x vo výške 83,88 eur bez DPH za 6 polhodín ($6 \times 13,98 \text{ eur}$) a DPH z odmeny, režijných paušálov a náhrady za stratu času vo výške 312,38 eur. Trovy právneho zastúpenia teda spolu predstavujú sumu 1 977,16 eur. Spolu so súdnym poplatkom vo výške 690 eur potom celková náhrada trov konania činí 2 667,16 eur, ktoré sú povinní žalobcovi nahradiť žalovaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.